

Suzanne Vermeer

# IJskoud



A.W. Bruna Uitgevers

# Deel 1

# 1

Zware deuren die gesloten werden, gevloek, geschreeuw, bonkende vuisten tegen een muur. Mick van Wezel probeerde de dagelijkse gevangenisgeluiden buiten te sluiten. Elke dag hetzelfde gezeik, hij was het meer dan zat. Tijdens het luchtmoment waar hij net van was teruggekeerd, was zijn verlangen naar de buitenwereld weer verder aangewakkerd. Hij snoof de geur van zijn laatste sigaret op, die nog in zijn kleren hing, en hij had nu alweer behoefte aan een nieuwe. Op het bureau-tje in zijn cel lag een stapeltje post. Opengemaakt, natuurlijk. Niets was hier privé.

Hij pakte de eerste envelop en haalde de brief eruit. Herkende meteen het handschrift. Anita, een scharrel van vroeger die ervan droomde hem te redden. Die brief interesseerde hem niet zoveel, hij had alleen belangstelling voor de foto in verleidelijke pose die ze altijd bijslot. Hij was benieuwd wat voor lingersetje ze deze keer weer droeg en floot tussen zijn tanden toen hij de push-up zag die haar borsten nog groter deden lijken. Rood met zwart kant. Misschien moest hij Anita toch maar eens vragen om op bezoek te komen. Tot nu toe had hij de boot altijd afgehouden; vrouwen konden zo zeuren en zeiken, wilden altijd de 'enige' zijn. Echt niet! Monogamie kwam niet voor in zijn woordenboek. Natuurlijk was hij wel eens verliefd geweest, maar nooit zo hevig dat hij zijn ogen sloot voor een wereld vol met mooie vrouwen. Daar waren zijn 'relaties' ook altijd op stukgelopen en in de loop der tijd had hij een indrukwekkende lijst aan boze exen verzameld,

en de nodige kinderen verwekt met wie hij geen contact had.

Hij hing de foto van Anita op het magneetbord en scande de volgende enveloppen. Shelly, Cynthia, Kimberly, ook allemaal met foto. Hij had zijn kwartet voor de komende week weer compleet.

Onder de laatste envelop lag nog iets. Hij pakte het op en fronste. *Cold Case Kalender 2018?* Wat was dat nou weer? Hij sloeg het ding open en zijn blik viel meteen op het woord 'beloningen'. Interessant. De kalender was een initiatief van speciale coldcaseteams en nabestaanden van onopgeloste moord- en vermissingszaken, en betrof tweeënvijftig zaken. Beloningen werden toegekend op basis van de gouden tip. Hij begon door de kalender te bladeren en op de pagina waarop foto's van tweeënvijftig slachtoffers stonden, bleef zijn blik meteen op de eerste foto hangen, maar vooral ook op de beloning van €20.000,- die erboven stond. Hij bekeek de foto aandachtig. Het was een meisje en op de een of andere manier kwam haar gezicht hem bekend voor. Best een lekker ding. Hij bladerde naar de eerste week van januari, waar een beknopte beschrijving stond van de zaak.

De Rotterdamse Johanna van Vliet wordt sinds 1 januari 1993 vermist. Het destijds zestienjarige meisje is op oudjaarsavond van huis vertrokken naar een feestje van een vriendin in de Delistraat. De ouders van Johanna hebben hun dochter die nacht niet horen thuiskomen, maar gingen ervan uit dat ze in de vroege ochtend naar haar kamer was geslopen. Toen ze aan het begin van de middag wilden kijken of alles goed met haar was, troffen ze haar niet aan. Haar bed was onbeslapen. Volgens vrienden heeft Johanna rond 2.00 uur in haar een-tje het feestje verlaten 'omdat ze het wel gezien had'. Getuigen hebben haar rond 2.10 uur nog zien lopen in de Sumatrastraat en daarna is tot op de dag van vandaag niets meer van haar vernomen. Nadat de ouders en broer van Johanna

haar in de middag van 1 januari eerst zelf hebben gezocht, is de jonge vrouw aan het begin van de avond als vermist opgegeven. Verdere zoekacties van de politie hebben geen sporen of aanwijzingen opgeleverd.

De familie van Johanna van Vliet wil graag dat er een einde komt aan de onzekerheid over haar lot. Uw tips kunnen hun de rust bieden waar ze al vijftientig jaar naar op zoek zijn.

Onder de tekst was de foto van Johanna, die ook voor in de kalender stond, nogmaals afgebeeld. Voor tips konden mensen bellen met 0800-6070 of mailen naar [coldcase@politie.nl](mailto:coldcase@politie.nl).

Mick wreef nadenkend over zijn kin terwijl hij in zijn geheugen groef. 1993, toen was hij zelf achttien jaar oud en woonde net als dat meisje in 'De Kaap', zoals de wijk Katendrecht door veel Rotterdammers werd genoemd. De straat waar dat feestje had plaatsgevonden kende hij maar al te goed – hij was in die tijd een fervent bezoeker geweest van tattoo- en piercingkoning Tattoo Bob, wiens shop daar al sinds 1968 was gevestigd. Zijn blik gleed naar de tatoeage van de wezel op zijn rechterbovenarm. Hij was er nog steeds trots op.

Toen keek hij weer naar de foto. Johanna van Vliet. De naam zei hem niets, maar dat gezicht... dat kende hij toch? Had hij haar weleens ontmoet? Misschien tijdens het stappen, of zo? Met wie was hij rond die tijd eigenlijk bevriend geweest? Johan, natuurlijk, en Ruud Puistenkop. Kees, Chris... en dat vage vriendje van Ruud, die stille jongen. Zo'n onzichtbaar type dat hij zich zijn naam niet eens meer kon herinneren. Hij sloot zijn ogen, masseerde zijn slapen en pijnigde zijn hersenen. Zijn kaak begon te tintelen. Langzaam maar zeker vulde zijn hoofd zich met flarden van herinneringen aan die tijd. Zijn geblow, zijn alcoholgebruik, zijn eerste aanraking met de politie voor winkeldiefstal, openbare dronkenschap en vandalisme. Gespijbel, de meisjes achter wie hij toen aan zat, zijn blauwe maandag als vakkenvuller bij de plaatselijke

supermarkt. Dealen was meer zijn ding gebleken.

Hij pakte de foto van Johanna van Vliet er weer bij. ‘Wij hebben elkaar ooit gezien, maar wanneer en waar?’ Voor het eerst had hij spijt van zijn overmatige geblow en gezuip in die tijd. Er was zoveel langs hem heen gegaan of diep weggezakt in zijn geheugen. *Kom op Mick, twintigduizend euro beloning!* Hij keek het meisje in haar groene ogen, signaleerde de lichte sproetjes op haar neus en wangen, streelde met zijn vinger over het halflange bruinrossige haar, volgde haar kaaklijn. Zijn ogen bleven uiteindelijk rusten op de ketting die ze om haar nek droeg, met een hanger. Het was een ongebruikelijk symbool. Tenminste, dat was het toen geweest. Om zijn lippen vormde zich een brede grijns toen de herinneringen terugkwamen. Twintigduizend euro! Hij had een telefoontje te plegen.

### Enkele weken eerder

Ben de Groot parkeerde zijn auto en wachtte even voordat hij uitstapte. Het had al sinds de vroege ochtend onophoudelijk gesneeuwd en de stormachtige wind had gedurende de hele rit aan het stuur van zijn Mercedes getrokken. De ruitenwipers maakten een schrapend geluid op de ramen. Hij zette ze uit en haalde de sleutel uit het contact. De wasem van zijn adem hechtte zich vrijwel meteen aan de binnenkant van het glas. Hij pakte zijn paraplu van de achterbank en zette de grijze gebreide muts met pompon, die in de winter zo kenmerkend voor hem was, op zijn hoofd. Met die muts zag hij er een beetje belachelijk uit, maar dat interesseerde hem niet. Mevrouw De Groot, zoals hij zijn vrouw altijd noemde, had hem met liefde voor hem gebreid en hij wilde haar niet teleurstellen. Hij trok zijn leren handschoenen nog eens goed over zijn handen en stapte met tegenzin de kou in.

Met de paraplu opengeklapt liep hij stijfjes naar het bureau. 's Winters speelden zijn gewrichten altijd meer op, zeker op ijzige dagen als vandaag. Tegen de tijd dat hij bij de schuifdeuren kwam, had de kou zich al vastgezet in zijn neus en wangen en hadden witte sneeuwvlokjes zich aan zijn lange, zwarte jas van scheerwol gehecht. Hij schudde zijn paraplu uit voordat hij het gebouw waar hij al ruim veertig jaar werkte binnenging en zette hem in de bak. De aangename warmte tintelde op zijn gezicht en bezorgde hem een loopneus. Hij

werd echt een oude man! Maar in zijn kop voelde hij zich nog steeds dertig; dat had hij altijd de mooiste leeftijd gevonden en dat vond hij nog steeds. Rijp genoeg om weloverwogen beslissingen te nemen, wilde haren kwijt en vol energie.

‘Morgen, Linda,’ begroette hij zijn collega achter de balie, terwijl hij de muts van zijn hoofd trok.

‘Goedemorgen, Ben.’

Nog een jaar en dan hield het op. Tot zijn eigen verdriet en tot grote vreugde van zijn vrouw. Hij zou het ontzettend gaan missen. De spanning als er een nieuwe zaak op zijn bureau lag en de opwinding als de oplossing in zicht kwam. Het ter verantwoording roepen van daders. De typische politiehumor. Ja, zelfs de smerige automatenkoffie. Met zijn handen in zijn zakken liep hij door naar de lift en hij drukte op de knop voor de tweede verdieping. Toen besepte hij dat hij zich weer vergiste. Hij moest naar de kelder, waar het coldcaseteam was gevestigd. Hij drukte op de goede knop en zoefde even later naar beneden.

Sinds een paar weken was Ben aangeschoven bij het coldcaseteam Rotterdam. Ze zaten te springen om een ervaren inspecteur met een olifantengeheugen die destijds betrokken was geweest bij het gros van de zaken die ze nu opnieuw bekeken. Hij had er goed over nagedacht voordat hij ja had gezegd. Wilde hij een jaar voor zijn pensioen nog een verandering in zijn werkzaamheden? De actieve dienst bood meer actie en opwinding, cold cases waren meer ouderwets speuren graafwerk. Samen met kilometers aan dossiers opgesloten zitten in een stoffige kelder, in de hoop een eureka-moment te beleven dat tot een concreet spoor leidt dat gevolgd kan worden.

Er waren uiteindelijk twee dingen geweest die de doorslag hadden gegeven bij zijn keuze. Allereerst was het misschien gemakkelijker om volgend jaar definitief afscheid te nemen als hij zijn werk het komende jaar rustig afbouwde



in die kelder, in plaats van in de hectiek van alledag. Maar de voornaamste reden was dat hij in zijn carrière een aantal zaken onder zijn hoede had gehad die onopgelost waren gebleven, en dat knaagde. Toen hem gevraagd werd of hij nog zaken had die wat hem betreft moesten worden opgenomen in de nieuwe coldcasekalender, was er dan ook één zaak die hem meteen te binnen was geschoten: de vermissing van Johanna van Vliet. De zaak was hem altijd bijgebleven. Er waren nauwelijks sporen geweest en als ze er al waren, liepen ze dood. De zweem van mysterie rond haar verdwijning en de summiere aanwijzingen hadden hem destijds een akelig gevoel gegeven. En nog steeds was er iets aan de zaak wat hem niet losliet. Het was moeilijk te omschrijven. Iets onheilspellends.

Met haar familie was hij destijds niet veel verder gekomen, maar dat het in het gezin Van Vliet niet alleen maar pais en vree was, had voor Ben als een paal boven water gestaan. Hij had er alleen nooit de vinger op kunnen leggen. Johanna's vader was een stugge, gesloten man, haar moeder onderdanig en nerveus, en geen van beiden was erg mededeelzaam geweest. Er was ook nog een oudere broer, Jeroen, maar die had evenmin veel bijgedragen – hij was die bewuste nacht op pad geweest met vrienden en had zijn zus niet gezien. Ergens had Ben het gevoel gehad dat Johanna misschien met ruzie van huis was vertrokken, dat ze was weggelopen. Maar niemand verdween zomaar en het leek wel of het meisje in de oudjaarsnacht van 1992 in rook was opgegaan.

De zaak had hem jaren achtervolgd en het had hem moeite gekost het dossier uiteindelijk ergens in een la te gooien, maar op een gegeven moment had hij geen keus meer gehad. De stapel urgentere zaken met een grotere oplossingskans bleef destijds maar groeien op zijn bureau en er moesten keiharde keuzes gemaakt worden. Maar nu? Nu bood het coldcaseteam hem een uitgelezen kans om de zaak van Johanna

van Vliet weer op te pakken, in een laatste poging om meer te weten te komen over de verdwijning van het meisje. Om de zaak alsnog op te lossen.

Ben kon zich niet voorstellen dat Johanna nog leefde en haar familie zou de hoop inmiddels ook wel hebben opgegeven. Toch was hij ervan overtuigd dat de onzekerheid rond Johanna's lot na al die jaren nog steeds aan haar nabestaanden vrat. Hij had maar al te vaak gezien dat bloedverwanten die niet wisten wat er met hun geliefde was gebeurd altijd hoop hielden dat diegene op een dag weer op de stoep zou staan. Dat ze het verdriet, het gemis en de onbeantwoorde vragen nog elke dag met zich meedroegen, meestal tot aan hun dood. En dat zou in dit geval niet anders zijn. Ergens op deze aardbol liep iemand rond die meer wist over Johanna's verdwijning en haar uiteindelijke lot en Ben zou alles uit de kast halen om die persoon te vinden. De ervaring leerde dat getuigen, en soms zelfs daders, op een dag toch de behoefte kregen om met hun geweten in het reine te komen, zeker als het – zoals in het geval van Johanna – al vijftientig jaar geleden was.

Het belletje van de lift klonk en de deuren schoven open. Het geroezemoes en gelach van zijn collega's kwam hem tegemoet. Op weg naar zijn bureau stopte Ben eerst bij de koffieautomaat, want zonder koffie geen begin van de dag. Hij had zo zijn principes en hechtte aan rituelen. Nippend aan het gitzwarte goedje liep hij vervolgens op zijn gemakje de hectiek van de kantoortuin in. Dat moderne gemeenschappelijke gedoe vond hij maar niks – hij gaf nog steeds de voorkeur aan een eigen kamer waar hij zich rustig kon terugtrekken – maar soms moest je bereid zijn om water bij de wijn te doen en met je tijd meegaan. Dat hield je jong van geest, zei zijn vrouw altijd. Hij zetelde dus net als de rest van het team in deze open ruimte, waar niemand officieel een eigen bureau had. Officieus had hij er als enige wel een. Die

stoelendans, daar deed hij niet aan mee. De plek in de verste rechterhoek was van hem en dat werd door al zijn collega's gerespecteerd.

'Morgen, heren en dame,' bromde hij.

Of moest je tegenwoordig 'mensen' zeggen? Hij haalde een plastic zakje met vier gesmeerde bruine boterhammen uit de binnenzak van zijn jas en gooide het boven op de stapel papieren op zijn bureau. Hij hing zijn jas en muts aan de kapstok.

'Heeft mevrouw De Groot weer goed haar best gedaan vanmorgen?' vroeg Carmen. 'Wat schaft de pot vandaag?'

Ben trok het zakje stuk en bestudeerde het beleg. 'Smeerleverworst en salami,' mompelde hij.

'Salami...,' Carmen haalde haar neus op en stak hem een rol pepermunt toe. 'Wilt u misschien...'

Ben pakte hem niet aan en nam in plaats daarvan een hap brood. Carmen haalde haar schouders op.

'Iemand anders wel behoefte aan een pepermuntje? Handen in de lucht graag.'

Ze gooide wat pepermuntjes richting alle uitgestoken handen en stak het restant in haar broekzak. Ben liet het allemaal een beetje langs zich heen gaan. Hij hield niet zo van dat jolige gedoe van zijn jongere collega's. Grappen maken deed je maar thuis. Daarvoor was het werk veel te serieus. Hij klaagde regelmatig tegen mevrouw De Groot dat het arbeids-ethos tegenwoordig ook niet meer was wat het geweest was. Dan klopte ze hem met een bedenkelijk gezicht op zijn knie en antwoordde steevast: 'Soms mag je de zaken best eens wat luchtiger bekijken, lieverd. Het hoeft niet altijd zo zwaar op de hand. Een grapje op zijn tijd kan de druk van de ketel halen en dingen in perspectief zetten. Het kan een manier zijn om de dingen beter vol te houden.' Dan knikte hij, stond op en schonk voor hen beiden een portje in.

'Op de humor,' zei ze dan met een knipoog, voordat ze een

eerste slokje nam. Daarna begon ze te fantaseren over de cruise die ze met hem wilde maken. Haar horen praten, haar ogen zien die enthousiast oplichtten, haar blozende wangen... Hij kon er geen genoeg van krijgen. Nog steeds niet. Hij glimlachte en spoelde de eerste happen van zijn brood weg met koffie. Vanuit zijn ooghoeken zag hij teamleider Robbie naar het whiteboard lopen. In zijn keurige leesbare handschrift begon hij wat dingen op te schrijven. Ben ging er, achteroverleunend in zijn op maat gemaakte bureaustoel, eens even goed voor zitten.

‘Goed, mensen, over tot de orde van de dag.’

Robbie was klaar met schrijven en tikte met de stift tegen het whiteboard om de aandacht van zijn collega's te vragen. Zijn natuurlijke leiderschap en overwicht brachten iedereen tot stilte en alle ogen waren meteen op hem gericht. Gretig en vol goede moed dat ze vandaag met zijn allen weer een stap zouden zetten die tot een nieuwe doorbraak zou kunnen leiden.

‘De selectie voor de coldcasekalender van 2018 is bijna rond. Er zijn nog vijf zaken die eerst met de nabestaanden moeten worden besproken voordat ze definitief worden opgenomen. Ons doel is om, naast het oplossen van de zaken, vooral de nabestaanden zekerheid en rust te geven. Daarom is het heel belangrijk dat ze erachter staan dat we “hun” zaak weer onder de loep gaan nemen, maar vooral ook dat ze goed voorbereid zijn op de eventuele gevolgen. Het zal hoe dan ook weer een boel oprakelen, de hoop aanwakkeren en wellicht ook teleurstelling en nieuw verdriet geven. Helaas zijn we nog steeds niet in staat om garanties te geven. Ik wil zeker weten dat de nabestaanden die emoties aankunnen, zodat we kunnen inschatten of het uiteindelijk, alles meegewogen, voor hen beter is om de boel permanent in het archief te stoppen of niet.’

Ben knikte goedkeurend. De empathie waarmee Robbie elke zaak benaderde en zijn vaardigheid om altijd de grote

lijnen in de gaten te houden, dwongen respect af.

‘Ben, wat zou je ervan zeggen als jij de gesprekken met de betrokkenen deze week voert, zodat we aankomende maandag de definitieve keuze voor de inhoud van de kalender kunnen maken? Twee zaken op het lijstje heb je in elk geval zelf aangedragen.’

Robbie was de enige in het team die hem tutoyeerde. Nadat Ben had gemerkt dat het geen gebrek aan respect was maar Robbies stijl, had hij het maar zo gelaten.

‘Goed plan. Doe ik.’

‘Nog even een beetje de stramme benen strekken, voordat u met mevrouw De Groot op dat cruiseschip stapt,’ zei Peter met een grijns op zijn gezicht, en Ben lachte een tikje zuur mee met zijn collega’s – hij had spijt dat hij hun ooit over die cruise had verteld. Hij slikte de laatste hap van zijn tweede bammetje door en keek naar het lijstje met namen van slachtoffers op het whiteboard.

Johanna van Vliet prijkte bovenaan.

### 3

‘Pa, jij ook een stuk taart?’ brulde Olivia vanuit de keuken van haar grootouders. ‘Je kunt kiezen uit appelkruimel- of kersenvlaai.’

‘Appel, graag,’ klonk het uit de woonkamer.

‘Met slagroom?’

‘Uiteraard.’

Olivia grinnikte en spoot een dikke toef op het gebak. *En maar klagen over dat groeiende buikje, hè, pa.*

Haar oma keek of de laatste druppels water door de koffiefilter waren gelopen en vulde de blauwe thermoskan die al sinds Olivia’s jeugd in de familie was. Zowel in het dagelijks leven als op feesten en partijen werd er veelvuldig gebruik van gemaakt, en vanavond hield hij de koffie warm die ter ere van haar opa’s vijfenzeventigste verjaardag was gezet. Vijfenzeventig, wat een leeftijd. Het beangstigde Olivia dat de tijd maar doortikte en alles uiteindelijk vergankelijk maakte, maar het intrigeerde haar net zo goed. Ze kon zich niet anders herinneren dan dat ze zich hierover had verwonderd, van jongs af aan, en haar fascinatie voor dit proces had uiteindelijk ook de doorslag gegeven bij haar studiekeuze – ze had getwijfeld tussen Engelse literatuur en geschiedenis en uiteindelijk voor dat laatste gekozen. Dit jaar hoopte ze af te studeren als bachelor aan de Erasmus Universiteit.

Het onderwerp van haar afstudeerscriptie kreeg steeds concretere vormen in haar hoofd. Ze wilde de opkomst en ontwikkeling van forensisch onderzoek tegen het licht houden,

en dan met name het belang ervan voor een rechtvaardig rechtssysteem. Forensisch onderzoek werd immers gezien als een van de belangrijkste ingrediënten van een rechtvaardig rechtssysteem, maar was dat wel zo? De technieken werden steeds verfijnder en boden steeds meer mogelijkheden om zaken op te lossen, maar tegelijkertijd boden ze ook de mogelijkheid om niet of nauwelijks van echt te onderscheiden bewijsmateriaal te creëren. Criminelen konden immers ook over die nieuwe inzichten en technieken beschikken. Ze vroeg zich af of dat leidde tot meer *framing* en gerechtelijke dwalingen. Hoe makkelijk was het om iemand erin te luizen met wat zorgvuldig geplaatst DNA-materiaal, of vooringenomen standpunten met ‘gezocht’ bewijsmateriaal te ondersteunen? Ze was benieuwd of met de voortschrijdende ontwikkeling van forensisch onderzoek in de loop der jaren ook de gerechtelijke dwalingen evenredig waren toegenomen, of dat de moderne technieken juist hadden geleid tot een vermindering daarvan. De kernvraag zou kunnen zijn of het voordeel van technologische ontwikkelingen en verfijndere methoden teniet werd gedaan door de toegenomen mogelijkheden om mensen misdaden in de schoenen te schuiven. En wat konden de steeds groter wordende onderzoeksmogelijkheden bijdragen aan het oplossen van oude zaken waar men bij gebrek aan technieken in het verleden niet verder mee kwam?

Ze had binnenkort een afspraak met haar scriptiebegeleider om haar ideeën met hem door te spreken, maar voor die tijd moest ze wel iets laten doorschemeren aan haar familie. In haar hoofd was ze het gesprek hierover met haar vader al honderd keer begonnen, maar na een paar zinnen stakte het omdat ze de juiste woorden steeds niet wist te vinden. Forensisch onderzoek, misdaad, speurwerk en gepuzzel hadden haar altijd al mateloos geboeid, maar helaas kon ze deze fascinatie niet delen binnen haar familie. De raadselachtige verdwijning van haar tante Johanna was een belangrijke trig-

ger geweest om voor dit onderwerp te kiezen. Het politieonderzoek had destijds niets opgeleverd en tot grote teleurstelling geleid bij haar familie. Over de verdwijning werd binnen de familie dan ook bij voorkeur niet gesproken; de keren dat ze haar vader of grootouders ernaar had gevraagd, had ze steevast te horen gekregen dat ze het onderwerp moest laten rusten omdat het al genoeg ellende had veroorzaakt. Bij het steeds weer oprakelen ervan was niemand gebaat en 'oma wordt er zo verdrietig van'.

Olivia had grote moeite met de gesloten houding van haar familie. Met het doodzwijgen van de verdwijning voelde het alsof Olivia de kans werd ontnomen om Johanna beter te leren kennen. Alsof er een zwarte bladzijde uit haar familiegeschiedenisboek was gescheurd en ze daardoor niet helemaal compleet was. Geschiedenis bestond nou eenmaal uit mooie maar ook minder fraaie momenten, en als geschiedenisstudente had ze juist geleerd haar ogen niet te sluiten voor de tragedies. Dat haar familie haar vroeg dat wel te doen, voelde tegennatuurlijk. Het voelde ook niet eerlijk ten opzichte van Johanna; dat de zestien jaren die ze had geleefd en waarin ze een stempel op de wereld had gedrukt, werden uitgewist door de mensen die als enigen haar herinnering levend konden houden. Nu was het net alsof ze nooit had bestaan.

Haar oma stootte haar aan. 'De slagroom wordt warm en de koffie koud.'

'O ja, sorry, ik was even in gedachten.' Olivia glimlachte verontschuldigend, pakte het gebaksbordje en de gevulde koffiemok op en bracht ze naar haar vader. Ze had ze amper op tafel gezet toen de deurbel ging.

'Verwacht je nog iemand, pa?' vroeg haar vader.

'Nee. Ik heb verder niemand uitgenodigd.'

'Ik doe wel even open,' zei Olivia.

Ze verliet de woonkamer en liep door de gang naar de voordeur. Toen ze die opendeed, zag ze op het besneeuwde stoep-



je een oudere man staan met een grijze ijsmuts met pompon op zijn hoofd en een zwarte lange jas aan. Hij keek haar aan en in zijn ogen lag een blik van herkenning, maar Olivia had geen idee wie het was.

‘Goedenavond,’ zei ze, terwijl ze hem vluchtig bestudeerde. Hij had geen bloemen of cadeautje in zijn handen. ‘Komt u voor mijn opa?’

‘Wat lijkt je op haar,’ hoorde ze de man mompelen.

‘Pardon? Kan ik u ergens mee helpen?’

De man trok een leren handschoen uit en stak haar zijn hand toe. ‘Ben de Groot. Ik zou graag even spreken met Leendert en Hendrika van Vliet. U bent hun kleindochter, de dochter van Jeroen?’

‘Olivia van Vliet,’ antwoordde ze en ze schudde zijn uitgestoken hand. ‘Inderdaad de dochter van Jeroen. Waar wilt u mijn grootouders over spreken?’ Ze nam een afwachtende houding aan. Deze man mocht dan wel doen alsof hij haar familie kende, maar ze was niet van plan hem zomaar binnen te laten. Ze had geen idee wat hij kwam doen.

‘Ik ben van het coldcaseteam Rotterdam en ik wil graag iets bespreken over de zaak-Johanna van Vliet.’

Olivia was meteen alert. ‘Hebt u nieuws?’

‘Dat nog niet direct, maar ik wil een paar dingen doorspreken met uw familie.’

‘We vieren de vijfenzeventigste verjaardag van mijn opa...’ zei Olivia aarzelend. ‘Ik weet niet of vanavond nou zo’n goed moment is. Als u niets concreets te melden hebt...’

Het liefst had ze de politieman naar binnen gesleurd om hem het hemd van het lijf te vragen, maar ze vroeg zich af of haar familie diezelfde behoefte had.

‘Sorry dat ik u ’s avonds kom storen,’ verontschuldigde de man zich. Hij wreef over zijn kin en oogde vermoeid. ‘Door drukte lukte het niet eerder... maar er is wel enige urgentie bij wat ik wil bespreken.’

Hij zette een stap naar voren om Olivia aan te sporen hem binnen te laten, maar dat had niet het gewenste effect. Ze keek naar zijn voet op de drempel en toen weer naar zijn gezicht.

‘Ik wil eerst uw identificatie zien.’

Met haar armen over elkaar blokkeerde ze de deuropening. De man zette een stap terug en toonde haar zijn ID. De gegevens die Olivia zag, kwamen overeen met wat hij haar verteld had.

‘Olivia, doe die voordeur eens dicht! We stoken niet voor de buitenwereld,’ riep haar opa vanuit de woonkamer.

‘Oké, ik zal u binnenlaten, maar ik kan u niet garanderen dat u hartelijk ontvangen wordt. De verdwijning van mijn tante is hier een beetje een no-go-onderwerp.’

‘Ik ben zo weer weg, ik zal mijn jas aanhouden.’

Olivia ging de man voor naar de woonkamer en toen ze de deur opendeed, draaiden alle hoofden zich naar hen om. Haar oma werd bleek en stopte met kauwen op het stuk taart dat ze net in haar mond had gestopt. Haar vader greep krampachtig naar de leuning van de stoel waarop hij zat en leek volledig te verstijven. Haar opa, daarentegen, vloog meteen met een rood hoofd overeind. ‘Wat moet jij hier?’ viel hij uit tegen de politiemans. ‘Daar is het gat van de deur.’

Olivia schaamde zich voor de reactie van haar opa. Ze had de politiemans weliswaar gewaarschuwd, maar niet verwacht dat haar opa hem bijna zou aanvliegen. Ze wierp hem een verontschuldigende blik toe, die hij met een begripvolle knik beantwoordde.

‘Meneer Van Vliet, mag ik u allereerst feliciteren met uw vijfenzeventigste verjaardag? Een prachtige leeftijd. En u met uw man.’ Ben de Groot knikte vriendelijk naar haar oma, die nog steeds als bevroren in haar stoel zat, maar eindelijk in staat was om de hap taart door te slikken. ‘Mag ik misschien even gaan zitten?’

‘Nee, ik wil dat je vertrekt,’ zei haar opa.

‘Leendert!’ sprak haar oma hem vermanend toe. ‘Geef die man een stoel, Olivia.’

Ze deed wat haar oma vroeg en pakte een eettafelstoel, die ze vervolgens zo ver mogelijk bij haar opa vandaan neerzette. De politieman ging zitten.

‘Ik begrijp dat ik zo ongeveer de laatste persoon ben die jullie vanavond verwacht hadden.’

‘Dat klopt, want de allerlaatste persoon die we verwachten is Johanna,’ zei haar opa cynisch.

Olivia keek naar haar vader. Het verbaasde haar dat hij nog niets had gezegd. Hij zat nog steeds volledig verkrampd in zijn stoel en Olivia bespeurde iets in zijn ogen wat leek op angst. Toen zag ze vanuit haar ooghoeken dat haar oma met trillende hand haar gebaksbordje op tafel zette en wankelend opstond. Heel even was er niks anders te horen dan het tikken van de klok en de zware ademhaling van haar oma.

‘Hebt u haar gevonden?’